

TRIBUNA ARDEALULUI

(crsp.)
Dlul Hiesiu Victor
Szatmár m. NAGYSOMKUT

Editor responsabil:
Prof. Dr. EMIL HAȚEGANU
Redactor responsabil:
GH. V. GIURGIU

A MAGYARORSZÁGI ROMÁNOK SZÓCSÖVE
ORGAN DE AFIRMARE AL ROMÂNILOR DIN UNGARIA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: KOLOZSVÁR STR. DEÁK FERENC 36.
TELEFON: 17-49 Căsuța postală Nr. 3.

Costul abonamentului:
1 lună: 2.50 pengő; 3 luni 7.20 pengő;
6 luni: 14.40 pengő; 1 an: 28.80 pengő.

Jucăria vie

Unii părinți, mai ales oameni din casa de jos, cumpără adesea pentru copiii lor câte un mic animal, pe care îl dă, cum le-ar da în mână un obiect de lemn sau de metal, ca să se distreze.

Jucăria vie are, ce e drept, mai mult farmec pentru copii, căci face din felul de năzdrăvănie, cât de voie, cât fără voie, și în vreme ce copilul delectează în sbuciumul animalului scuturat de el, mama își vede în casă și treburi.

Am văzut o femeie odată, o țărăncă, cu'n copilăș de câteva luni, căruia pusese în mână „ca să tacă“ un câțșor venit pe lume poate în chiar ziua aceea. Pruncul strângea în pumnul lui mic pisicul și nenorocitul animal, cu ochii lipiți, scotea niște sunete ciudate, cum scot păpușile de lea de gumă, cu mecanism, când strângi sau le apeși. Ba, uneori, chiar înfunda în gură capul pisicului, iar mama privea c'o adorabilă în el.

Dăunăzi văzui în târg trei pui de muiță într'un coș. N'aveau încă plume; numai fulgi pe ei. Dar ochii lor mari moșteniseră dela părinți ura și teama față de oameni. Li vindea o femeie bătrână. De sigur nu ea se născu în vârful copacului să ia puii în cuib. Și-a trimis nepoții. Până să am întors eu, se vânduseră toți. Un țigan lăutar îl cumpărase pe cel mai mititel. Cât era de neputincios animalul pui de bulhă în mâna țiganului și ce ochi căscase. Parcă-l văd și acum. Il ducea acasă la copii.

Un copil era doar și animalul acela, un copil orfan, necăjit. Și la asta — copil — nu se gândește nimeni. De ce să-și le-o spuie, se uită la tine de parcă nu te-ar pricepe. Și nici nu te vede.

Dar ce va ieși din copilul obișnuit și se facă toate poftele și care sub ochii părinților, poate și la îndemnul lor, chinuie o vietate? Va ieși aceea, vedem că are astăzi societatea din jur: oameni fără inimă, egoiști, incapabili de orice fărădelege.

Nu obișnuieți copiii să fie cruzi cu animalele, căci mai târziu vor face asta și față de oameni.

E. P.

Legățiile și consulatele Ungariei, României și Italiei părăsesc Iranul

TEHERAN, 16. Prin armistițiul încheiat între guvernul persian și comandanții forțelor engleze și sovietice, guvernul din Teheran este obligat să înlăture personalul Legățiilor și consulatelor ungar, române și italiene, să părăsească imediat teritoriul Iranului. Din ordine primite din cercurile diplomatice, răspunzând acestei invitații, personalul diplomatic ungar, român și italian, va părăsi azi Teheranul plecând în Turcia. Supușii unguri, români și italieni, care se aflau în Iran cu pașaport diplomatic, au fost internați.

Marea Britanie a făcut comenzi în U. S. A. în valoare de 4400 milioane dolari

— Expunerea președintelui Roosevelt asupra executării legii de împrumut și locațiune —

WASHINGTON, 16. — Președintele Roosevelt a făcut Luni o expunere în fața Congresului american asupra executării legii de împrumut și locațiune. Din primele 7 milioane dolari votate de Congres, 6.300.000 dolari au fost alocate Angliei, iar restul altor 11 state care au rezistat agresiunii. Dela începutul războiului Anglia a făcut în Statele-Unite comenzi în valoare de 4400 milioane dolari. Președintele a cerut eforturi crescânde din partea muncitorilor americani pentru a permite continuarea rezistenței Rusiei.

WASHINGTON, 16. (DNB.) Președintele Roosevelt a depus Luni în fața congresului al doilea raport oficial despre ajutoarele acordate Angliei. Din raportul rezultă că dela intrarea în vigoare a legii de ajutorare a Angliei și a statelor care luptă împotriva puterilor axei s'a transportat material de războiu american în valoare de 190.447.678 dolari.

În această cifră sunt cuprinse materialele de războiu de înarmare precum și transporturile cari au fost executate. Efectivele militare vândute cari n'au fost încă transportate au o valoare de 35.964.791 dolari. Alte materiale acordate Angliei au o valoare de 70 milioane dolari. (MTI).

Flota americană se află în misiune dela țăr-murile americane până în Izlanda

ROMA, 16. (Stefani.) Incepând de Marti dimineața flota americană se află în misiune pe Mare începând dela țărmurile d'Italia. Toate aceste au fost ordonate de președintele Roosevelt. Asta înseamnă că

fiecare vas care navighează spre Anglia va fi escortat de vasele de războiu americane și dacă vor fi zărite unitățile navale a puterilor axei se va trage asupra lor. Ziarul s'a luat cu premeditare. Consecințele însă vor fi lămurite după primul atac. (MTI).

Atentatul împotriva centralei telefonice din Zagreb

ZAGREB, 16. (DNB.) — În legătură cu atentatul comunist săvârșit Luni împotriva centralei telefonice a Oficiului postal din Zagreb, ancheta a stabilit că autorii atentatului au

fost agenți englezi, cari au dispus de numeroase explozibile și muniții depozitate în localul Consulatului general englez din Zagreb. (MTI).

In drum spre Moscova membrii delegației americane au făcut escală la Londra

— Intrevederea dlui Harryman cu d. W. Churchill —

LONDRA, 16. (Bud. Tud.) Conducătorul delegației americane la conferința dela Moscova, bancherul Harryman, a sosit împreună cu colaboratorii săi mai intimi la Londra. Bancherul a sosit pe bordul unui bombardier. În cursul zilei de Luni bancherul Harryman a avut consfătuiri cu d. Churchill, președintele consiliului de miniștri și cu d. Majzsky, ambasadorul sovietelor la Londra. Cu alte două bombardiere au sosit și ceilalți membrii a delegației americane, împreună cu d. Umanszky, ambasado-

rul sovietelor la Washington.

În cursul zilei de Duminecă s'a reîntors în Anglia și Ducele de Kent.

Plecarea delegației engleze la Moscova

AMSTERDAM, 16. (DNB.) Luni a fost constituită la Londra delegația engleză care pleacă la consfătuirea anglo-american-sovietică dela Moscova, sub conducerea lordului Beaverbrook. (MTI).

Schimbări în conducerea ministerului aprovizionării publice

BUDAPEST, 16. — Înaltul Regent a desărcinat la propunerea primului ministru pe d. dr. Laky Dezső la cererea proprie, din demnitatea și postul de ministru de stat și de aprovizionare publică, conferindu-i pentru meritele obținute în serviciul statului, titlul de consilier regal intim.

În acelaș timp generalul de corp de armată Györfy Bengyel Sándor consilier regal intim,

a fost însărcinat cu funcțiunea de ministru de stat și de aprovizionare publică.

Se desminte mobilizarea parțială din Bulgaria

SOFIA, 16. — Agenția telegrafică bulgară a fost autorizată se desminte știrea alarmantă și tendențioasă răspândită de un post de radiodifuziune din străinătate, despre mobilizarea parțială a Bulgariei. (MTI).

Orașe din U. R. S. S. despre cari se vorbește

Imensitatea spațiului rusesc, din cauza slabei densități de populație și a așezărilor omeniești lipsite de consistență și de trecut istoric, descifrează caracteristica deosebită că, cuceririle teritoriale extrem de vaste ale trupelor germane și aliate, care au fost obținute într'un timp foarte scurt, au ocupat prea puține orașe mari și cunoscute și acestea sub nivelul importanței orașelor cucerite în primăvara anului 1940, în campania din vest. Atunci, zilnic erau cucerite câte o duzină și mai multe chiar, de orașe celebre și străvechi, cunoscute întregii lumi și deci reprezentând greutate de ordin geografic pentru forțele armatei germane. În spațiul sovietic dimpotrivă, se poate călători zile întregi fără să se întâlnească un oraș mai însemnat. Totuși în ultimele săptămâni, au fost menționate repetat în comunicatele armatei germane, orașe mai însemnate. Despre aceste orașe mai interesante se reliefează o sumă de date și precizări

Narva fusese cunoscut în vremea de după războiul mondial, ca stație de cale ferată la granița Estoniei limitrofă liniei ferate sovietice Reval—Petersburg, sau cum se numia oficial Talinn—Leningrad. Această linie ferată era una dintre puținele căi de legătură dintre Europa și paradisul bolșevic. Narva a cărei fortificație a fost lăsată în părăsire la 1864, este un vechiu oraș german cu un trecut destul de însemnat. Pe malul stâng al fluviului Peipus cu Golful Finic, a fost construit orașul german Hermannsburg. Narva de astăzi, în veacul XIII. Până la 1558 granița nord-estică a Reichului german se întindea până aici. În față, pe celălalt țărm al Narvei, Rușii ridicaseră la 1492, cetatea Ivangorod. Dela 1581 până în zilele lui Petru cel Mare, deci mai mult de un veac, Narva a aparținut Suediei și apoi Rusiei, iar la 1918 a fost atribuit Estoniei. Orașul și a păstrat multă vreme caracterul lui german și despre această caracteristică vorbesc și astăzi cele mai importante edificii ale orașului, ca de pildă, marele Burg cu zidurile lui groase și cu turnurile mici, rotunde, biserica gotică, turnul ei tipic delicat și bursa întemeiată în 1697, toate desvăluind trecutul german al orașului.

Novgorodul dela Lacul Ilmen se numia mai înainte marele Novgorod, spre deosebire de celălalt oraș așezat departe spre Est de Volga, Nijni-Novgorod, ceea ce înseamnă Novgorodul de Jos. Novgorodul de Jos este unul din puținele orașe fondate de Ruși.

Novgorodul dela Lacul Ilmen se numia înainte Naugard. Acest nume a fost dat de către Vikingii coboritori din Suedia, cari în tot evul mediu, au străbătut întreaga Rusie, întemeiând la Kiev un mare regat. Vikingii au constituit aici prima colonie. În epoca de mai târziu a evului mediu, Naugardul constituia un însemnat comptuar al mării Hanse germane. De aici se exercita un intens comerț cu marele Principat al Moscovei. Dar de asemenea și cu vestitul oraș Wisby așezat pe insula suedeză Gotland, la fel un oraș hanseatic, întrețineau strânse legături comerciale. După întemeierea Petersburgului, Novgorodul a regresat necontenit, ajungând astăzi să aibă o modică populație de circa 30.000 de locuitori.

(Continuare în pag. 5).

GRAI ȘI SUFLET ROMÂNESC

Caragiale în anecdotă

Opul și dopul

Celebru pe întreaga țară cu succesele pe care le-a obținut cu comediile sale, fiind trecut prin toată ierarhia tehnică a teatrului, căci a fost pe rând, cum spunea într'un răvaș adresat marelui actor craiovean Ion Anestin, „sufleor, director de teatru și fabricant de roluri“. Caragiale primi într'un rând vizita unui tânăr autor dramatic care vedea la dânsul, instanță superioară în materie, să-i cetească o tragedie... numai în cinci acte și toată în versuri.

Cum tânărul autor se afla în bune raporturi amicale cu Caragiale, el aduse cu dânsul și câteva sticle infuzate cu vin buu, spre a-l antrena în timpul lecturii. La fiecare act el deschidea o sticlă cinstindu-l pe Caragiale, care se delecta nu cu versurile tragediei, ci cu veritabilul nectar.

Când poetul-tragedian, sufocat de lectura propriilor sale tirade, era gata s'o ia razna cu actul al cincilea, Caragiale îl opri:

— Măi, interesant vin mai ai?

— Mai am o singură sticlă!

— Ad'o încoace! Scoate dopul și lasă draoului opul, că-mi strici toată dispoziția!

Anecdota, absolut autentică, nu spune care a fost soarta tragediei.

C. S.

O ȘOAPTA DE SUS

Intr'o zi de Joia Patimilor Domnului, sfânta Gertruda, pe când în biserică se cânta „S'a jertfit, pentru că a voit“ (Oblatus est quia ipse voluit), iată că aude o șoaptă de sus, care-i spune: Dacă crezi că m'am jertfit, pentru că am voit, — crede totodată că și acum doresc să mă jertfesc Părintelui Ceresc, pentru fiecare păcătos în parte, cu aceeași dragoste, cu care m'am jertfit pentru toți oamenii împreună. Nu este om, oricât de păcătos ar fi el, să nu poată nădăjdui iertare, dacă înnoește în fața Tatălui meu patima și moartea mea, prin sfânta liturghie.

Și această șoaptă de sus, ca atâtea chemări înalte se poate găsi în cartea „Sfânta Liturghie“ de Cochem-Gârleanu, carte care pentru 1 P. 50 fil. se poate avea dela Episcopia română unită (Pr. Eugen Foișor), Szent László tér 3, Nagyvárad.

Românitatea Bucovinei

În articolul precedent am invocat câteva dovezi istorice privitoare la românitatea Bucovinei. Dar chiar dacă n'am avea dovezi de felul celor pe care le-am amintit, chiar dacă ar tăcea toate istoriile, românitatea acestui pământ și a acestui popor e ușor de dovedit. Pentru românitatea Bucovinei vorbește pământul, vorbesc pietrele, vorbesc mormintele, vorbește tot ce n'ntâlnim în această Țară a fagilor.

Incepând cu acele mici schițuri risipite de-a-lungul graniței de nord a Bucovinei — și mai încoace — dincolo de așa zisa regiune ucraineană, ctitorii ale domnitorilor și boierilor din trecut, (și se pune întrebarea, care domnitor sau boier ar fi zidit un locaș românesc de închinare într'un pământ străin) anume Sf. Onufrei, Bărbesti, Luca, Babino, Coribnița, Crisceatic, Broscăuți, Zamostea, Horecea, Jadova etc. și continuând cu marile mănăstiri voivodale, totul nu e decât mână și trudă românească.

Cine nu știe că'n minunata mănăstire dela Putna se odihnește voevodul creștinătății, Ștefan cel Mare — în ctitoria lui. Cine nu-i pătruns de fiorii cetind slova încrustată pe lespezile de piatră din mica și vechea bisericuță a Rădăuților, care pomenește numele moaștelor ce le străjuște și care sunt, de ex.: *bătrânul Bogdan Vodă*, străbunul lui Ștefan cel Mare, cu acea minunată inscripție: „Cu mila lui Dumnezeu, Io, Ștefan Voievod, Domnul Țării Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, a împodobit acest mormânt străbunului său, bătrânul Bogdan Voievod, în anul 988, luna Ianuarie 27. Acest mormânt l-a făcut meșterul Ian“; apoi *Lațco-Vodă*, apoi *Ștefan Vodă cel vechiu* — cum scrie pe piatră — sau *Roman Vodă*, vod, fratele lui Alexandru-Vodă și bunicul lui Ștefan cel Mare, alt *Bogdan Voievod*, fiul lui Alexandru și unchiul lui Ștefan cel Mare, *Doamna Anastasia*, fiica lui Lațco Vodă, *Doamna Stana*, mama lui Ștefăniță ș. a.

La Siret se vede și azi biserica bine păstrată, zidită de mama lui Petru Mușat, iar la Suceava, biserica Mirăuților

e clădită de însuși Petru Mușat, și aici a fost uns Domn Ștefan Vodă cel Mare, ca și alții înaintea lui.

Dar tot în Bucovina sunt marile locașuri de închinare, și anume:

Mănăstirea Putna, de care am amintit și unde, pe lângă Ștefan cel Mare, se mai odihnesc: *Maria*, Doamna binecinstitorului Io Ștefan Voievod, Domnul Țării Moldovei, *Bogdan* și *Petru* fiii lui Ștefan Voievod, Domnul Țării Moldovei, iarăși *Maria Doamna*, fiica lui Radu Vodă și *Bogdan Vodă*, Domnul Țării Moldovei și fiul lui Ștefan Vodă; apoi, aici e „mormântul *Mariei*, ce i s'a zis Cneajna, fiica lui Ștefan Voievod, ctitorul acestui sfânt locaș, care s'a pristăvit, la veșnicele lăcașuri în anul 7026“, iarăși *Maria*, Doamna lui Petru Vodă (Rareș), Domnul Moldovei, *Ștefan Voievod*, nepotul lui Petru Vodă, apoi Mitropolitii Moldovei și Sucevei *Teoctist*, *Iacov* etc.

E *Mănăstirea Sf. Ilie*, ctitoria aceleiași Ștefan cel Mare, *Mănăstirea Moldovița* ctitoria lui Alexandru cel Bun, refăcută de Petru Rareș, cu morminte de mari boieri, *Mănăstirea Humorului*, ctitoria marelui Logofăt Toader Bubuog și a soției sale Anastasia, *Mănăstirea Sucevița*, ctitoria fraților Movilești și unde se păstrează chipul lui Ieremia Moghilă, mănăstirile *Solca*, *Dragomirna*, *Ilișești*, *mănăstirea de maici Pătrăuți*, ctitorie și ea a lui Ștefan cel Mare, etc.

Mormintele din biserici, din curți sau din vechile cimitire sunt împodobite cu pietre funerare ale mitropoliților, episcopilor și marilor boieri, precum ale „robului lui Dumnezeu Vlad, omul de casă al fericitului Isaac“ — care Isaac era cumnatul lui Ștefan cel Mare, — cu inscripții precum: „Anul 7020 a răposat goiu, părcălabul“, sau „binecinstitorul Domn al Țării Moldovei Io Ștefan Voievod, fiul lui Bogdan Vodă, a împodobit acest mormânt părintelui nostru Mitropolitul Sucevei, prea Sfințitul Chir Teoctist, care s'a pristăvit în anul 6986, luna Nov. 18“, precum și alte zeci la fel.

(M. H.)

CEREASCĂ INSERAREA

Cuprins-am bolta stelelor de vrajă
Cu ochiul trist — flămând de vers —
Ridic potir de vieață 'n univers
Și 'n cătec, inserarea ca o mreață,

Din sborul ne'nțeleselelor avânturi,
Am prins în mâini hulubi de vers;
In cântul ce s'a risipit în mers,
E dor purtat de patru vânturi.

Pătrunde'n suflet și în vers
Cântarea cântecelor serii.
Pogoară-se în miezul verii
Cerească inserare'n univers.

VICTOR ILIE

Catrene

Mărgele lungi de păsări călătoare
Se'ncheagă trist cu gânduri răslețite
Se'ndeamnă împreună ostenite
In visul lor spre țări scăldat'n soare

Cum vin se'duc, iar clipele trăite
Se'nșiră trist pe ani, parcă-s mărgele
Viața noastră-i șirul lung din ele,
Din plâns și fericire împletite.

ȘTEFAN CĂPRA

LA RĂSCRUCE

Stau singur la marea răscruce de drum
Și'n mână-mi țin cumpăna sorții,
Iar pașii îmi dibuie zările porții
Pe uliți albastre 'nvălite în fumuri.

Să sbor spre ale dorului creste senine,
In vânturi să spulber altare,

Să-mi scapere vorbele foc de amnare
Și singur la marea răscruce a lumii

Acestea le-aș vrea dar mă'npiedică trup
Legat în cătușele humii
Mă opresc, cumpănindu-mi povara și drum

ALEXANDRU AN

Onisifor Ghibu: *Prolegamena la o ediție românească*. Este un mare (900 pagini) și stantial volum, nu de mult apărut, în care concentrate roadele și sbuciumul unei vieți a unei lupte.

Cu privire la: gramatică și vocabular

Modul care poruncește, îndeamnă, roagă și blestemă

Elevul Bou Constantin (care avea să ajungă poetul C. N. Bour), aduse, în 1895, printre adolescenții botoșeni — cari se ocupau cu cetiri și comentări de versuri — o problemă numită a imperativelor.

Venise cu o strofă a cărei rimă dactilică ni s'a părut, atunci, o frumusețe:

Inverzită-mândrul codru,
Crângul și livezile —
Du-te, dragă, și de-aproape
Pe de-a'ntregul vezi-le!

Noi, — pe cari conu Nicolae Răutu, profesorul de română dela liceul „Laurian“, ne făcuse să găsim aproape 'n fiecă bucată literară prilej de analiză gramaticală — am constatat în acea zi că monosilabicul imperativ: „vezi“ devine bisilabic când pronumele personal, în funcțiunea de complement drept, și care 'ncepe cu o consonantă, îl urmează în loc să-l precedă.

Descoperirea aceasta ne-a făcut să înjghebăm rime în serii, cu alte imperative, cu alte complemente directe:

De știi tainele-unor inimi,
Le păstrează! Tac-le!
Nu mai fi și tu talanca
Ce trădează vacile!

Mai târziu am observat că chestiunea sporirii cu o silabă a unor imperative — urmate de complemente monosilabe neaccentuate până a deveni și enclitice — nu poate fi ridicată la rangul unei reguli. Iată-l pe „pune!“ care într'o împrejurare identică, în loc să câștige o silabă mai pierde una, ca în stanța lui Topârceanu:

Știi, pe astfel de specimene,
Astăzi nu-i condamnă nimeni:
Au ajuns la apogee
Ei, dar asta să mănfrunt!
Pun'te
Un moment în locul meu!

Deci, și cu interes pur științific — pentru lucrul în sine — dar și cu acea curiozitate în care se amestecă duioșia aducerilor-aminte, am cetit broșura lui J. Byck, al cărei prim titlu este: **Sur l'impératif en roumain**. Face parte dintr'o serie de studii publicate în tomul III din Buletinul lingvistic al Laboratorului de fonetică experimentală de pe lângă Facultatea de litere din București, buletin îngrijit de Al. Rosetti.

Pasagiul unde J. Byck vorbește despre un mare număr de verbe cari la imperativul singular prezintă și desinența -i (i semison, care, în grafica de până la 1904, purta semnul scurtării), ne amintește câte efecte melodice se pregătea să scoată Eminescu din atari imperative. Se cunoaște acel: „Cobori în jos luceafăr blând — alunecând pe-o rază!“, în loc de: **COBOAR!** Dar în dicționarul de rime, rămas moștenire literară dela dânsul, găsim (în caetul III, manuscriptul academic 2273, fila 10) pe „repăzi-i!“ care trebuia să rimeze cu: **mezii, Polinezii, zăpezii**. Într'alt manuscript, pentru o rimă în **egeo** (sau **egio**) Eminescu înșiră cuvintele și împerecherile de vorbe: **drege-o, lege-o, culege-o, înțelege-o, Corregio, solfeggio**. Rima aceasta n'o avem numai ca material pentru versuri rămase n

stare de proiect; ea a apărut în cadrul unor gândiri și al unor emoții extraordinare, dând acestora un relief și o strălucire deosebită, în **Scrisoarea IV**:

...s'o admiri și s'o desmierzi
Ca pe-o marmoră de Paros sau o pânză de
[Corregio
Când ea-i rece și cochetă? Ești ridicul,
[înțelegi-o.

Cred că nu numai instabilitatea aceasta a imperativelor ar fi fost unul din mijloacele menite a scoate din spălăcire rima — și de a-i da pe alocurea scilipiri nebănuite. Caetele eminesciene din Biblioteca Academiei Române oferă, în această privință, nu numai rime cu imperative a căror ultimă vocală a dispărut: **ad-o** rimând cu **Troado, Iacomii** cu **împac-o'mi!** **babo** cu **în-jgheb-o;** **las-o** cu **Tasso**; dar și unele în care somptuozitatea de armonii finale n'a avut nevoie de eliziuni de vocale: **du-i-i** ce rimează ca **șuii și puii; stai, mă!** cu **spaimă**. Și — identitate de sunet, dar nu și de serie — el a alăturat pe **ia-mă!** de **iamă** (în poezia „Renunțare“ are următorul stih: **Și desmerdându-ți toată puterea fără seamă — Să-ți zic: ia-le pe toate, dar și pe mine ia-mă!**)

Unde o interjecție de îmbiere, urmată de-un imperativ dă naștere unei rime alese (dacă n'ar încheia stihuri de o prea mare familiaritate — i-aș zice: rimă selecționată) aflăm în „Miron și frumoasa fără corp“ a lui Eminescu:

Și să cânte strana prinde:
„Este tare, este tare,
„Și cuminte, și cuminte
„Șarătos la orătare“
Scărpinându-se la ceafă
Impăratul c'o garafă

A venit și c'un sângeap
Și umplându-l zice: Ia fă
De mi-l toarnă peste cap!“

Rămâne să vorbim ceva și de imperativul negativ. El e alcătuit — cum se știe din adverbul de negație („nu“) și din finitivul verbului.

În câteva verbe există însă pe această formă a negativului și una 'n adverbului de tăgăduire îi urmează forma afirmativă (adică pe lângă: **nu facel**, avem și pe **nu fă**, așa dar și pe: **nu-l fă**, și alături de: **nu zice!** pe: **nu zice!**). Pentru sonoritățile rare pe cari a fost stare să le dăruie versului, acea formă a fost folosită în unele bucăți lirico-umorice. Astfel în *Zeflemeaua* lui Gheorghe netti, în colecția anului 1903 — într'o ediție în care Ioachim Botez-Victor, Farago (Elena Farago) și Mim Pinson dădeau „un milionare“ o atenție deosebită — aflăm un sonet semnat de Const. Graur și cărui cele dintâi patru versuri sună:

Pe-albumul tău îmi ceri să prind c'o simț
Un gând ori o simțire fugitivă?
Strofe-am mai scris ș'ar fi deci recitivă
O voce-ascunsă 'mi spune par'că: N'o fă!

Pagina 13, coloana II a manuscriptului eminescian din Academie, cu numărul 22 are drept propunere de rime 'n ufa cuvintele: **bufă, nu fă, rufă, scufă** și de o ori termenul **tufă**, odată ca substantiv odată ca substantiv în funcție de adverb. În acest caz înseamnă: sărăcie. Iată, deci, cum sărăcia poate totuși străluci în toiul unor rime din cele mai chibzuite.